

той стана и зе да пипа земята. Парче по парче събираше гждулката си. И като пипаше, той напипа нѣщо меко: едното убито отъ градушката щърче. Изправи се слѣпниятъ човѣкъ, изтри съ ржавъ очитѣ си и трѣгна къмъ полето. Намѣри камѣка, извади всичкитѣ бѣли пари, що бѣше насъбралъ за петъ лѣта, прибра ги съ шѣпа въ торбичката и се върна къмъ село.

На срѣдъ мегданя, кждето го бѣше намѣрила баба Тиша на задушница, той изсипа всичкото, което бѣха му дарили орличани, презъ най-радостнитѣ си дене. Паричкитѣ пламнаха на месечината като сълзи. Орлица спѣше дълбоко и слѣпниятъ чу какъ потреперва отвреме навреме счупеното ѝ крило. Съ тежко наранено сърце Талей гждуларътъ я напусна и безъ гждулка потъна въ оная тъмнина, отъ която бѣше дошълъ преди петъ години.